yok karşılığı yüzünün

cezmi ersöz

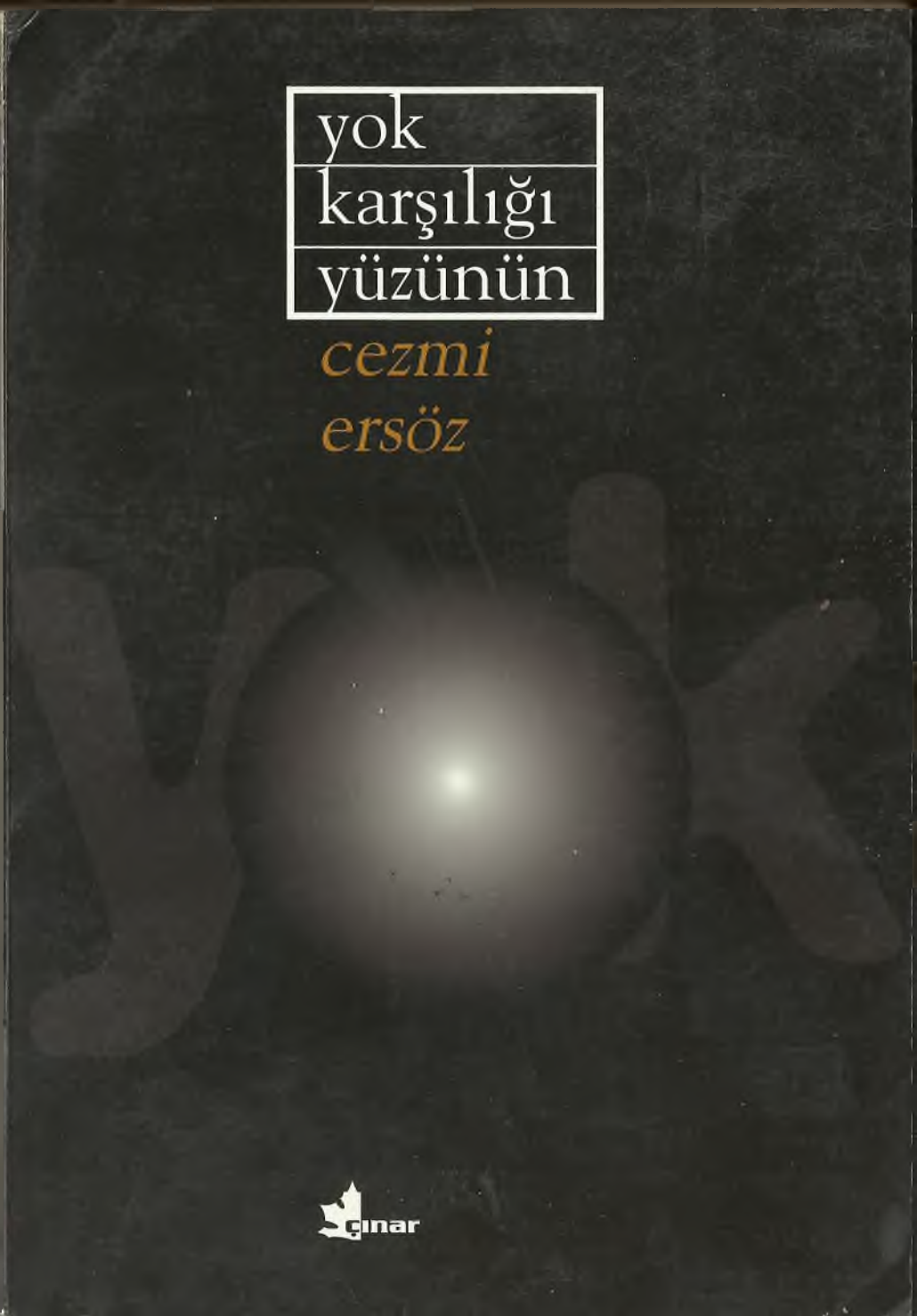

çınar

Yok Karşılığı Yüzünün
Cezmi Ersöz

Çınar Yayınları
Yok Karşılığı Yüzünün / Cezmi Ersöz

ISBN 975 - 348 - 092 - X

1. Basım İstanbul, Mart 1997
2. Basım İstanbul, Nisan 1997
3. Basım İstanbul, Nisan 1997
4. Basım İstanbul, Mayıs 1997
5. Basım İstanbul, Temmuz 1997
6. Basım İstanbul, Eylül 1997
7. Basım İstanbul, Aralık 1997
8. Basım İstanbul, Şubat 1998

Kapak Tasarımı: *Cem Günübek*
Baskı: *Zafer Matbaası*

© Çınar Yayınları, 1998
Tüm yayın hakları saklıdır.

Çınar Yayınları;
Rıfat Ilgaz Kültür Merkezi
Küçükparmakkapı Sokak No:23
80060 Beyoğlu/İstanbul
Telefon : 0.212. 293 23 98 - 99
Fax : 0.212. 293 28 96

Yok Karşılığı Yüzünün

Cezmi Ersöz

çınarşiir

içindekiler

yok karşılığı yüzünün 6
iki karanlık orman birbirini sevse ne olur, sevmese...8
çatlamaya koşan at 12
çünkü aşk gitti 14
kilitli kapının ardındaki yer 20
acıyla erir, yüzüne aşık çocuk 28
ıstırabım sende 30
bir pusu düzenliyor herşeyi 32
kış denizinden yüzümü istedim 34
cehennem meleği 40
aşk ve yurtsuzluk 42
çıkmaz balkon sokağı 46
zehirli çiçek 50
bizi gördükleri her yerde damgaladılar...52
kimse kalmamıştı artık uzağımda 58
sürgün kendi odasında 62
senin gemin camdan sevgili 66
bir yabancısın sen... 72
sevgili anne çocuk fahişe 78
yolunu şaşırmış kelebek 80
kimsesiz kadın 82
şefkatin belleğisin sen 88
derinliğine kimse sevgili olamadı 90
şehir görkemlidir, ama aşağıda bırakır
çırpmanı 94
kötü şiir 98
seni asla lekeleyemem 102

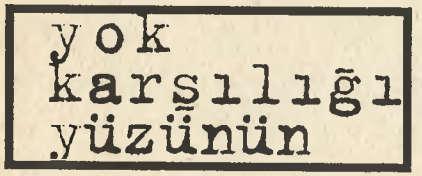

Senin sana rağmen bir yüzün var
herkesin ilk aşkına benzeyen
beklemek kadar acı, anlamak kadar zor
nedensiz ölümlerin suskunluğu gibi
yok karşılığı yüzünün

Senin sana rağmen bir yüzün var
herkesin ilk aşkına benzeyen
yakınlaştıkça imkansız uçurumlar
nedensiz hayatların o büyük acısı gibi
yok karşılığı yüzünün

iki karanlık orman
birbirini sevse
ne olur, sevmese

Anlaşmak diye bir şey yoktur aslında
dillerin ve yüzlerin altında başıboş zamanlar
dolaşır
sokaklarda bir kıç, bir penis, bir çocuk-köpek
gibi
dolaştığım zamanlar
varlığımı koruyabilmek için
masaların altında ellerimi, ayaklarımı
parçaladığım
zamanlar

Zamanlar haindir, zamanlar muhbir

İki karanlık orman birbiriyle anlaşsa ne olur,
anlaşmasa

Güvenmek diye bir şey yoktur aslında
dillerin ve yüzlerin altında başıboş korkular
dolaşır
bense korkumu ölümümün altına sakladım
hep
korkumun kokusunu aldılar
kaçtım kovaladılar

İki karanlık orman birbirine güvense ne olur,
güvenmese

Sevmek diye bir şey yoktur aslında
dillerin ve yüzlerin altında başıboş yalnızlıklar dolaşır
uydurulmuş anılar, sahte öyküler, hiç
kullanmadığım
yerlerimi bıraktım onlar
yine de son kapıma dayandılar
kapının ardı karanlık deniz
denizde masum, tetikteki sızım, son inancım
gördüler onu

Artık şimdi o karanlık denizde
"binlerce hiç kimseyim"

İki karanlık orman birbirini sevse ne olur,
sevmese

iki karanlık orman
birbirini sevse
ne olur, sevmese

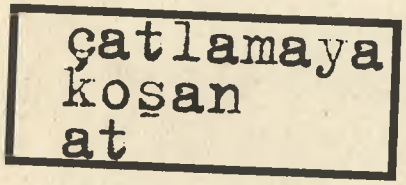

Aşk için kötü olmayı seçtim
kavuşmaların önünden koştum hep
acısını senden çıkarttım
içine çekmeye unuttuğun kalbinden

Son gece anladım
bu sessizlikten bir yangın kuşu doğacak
çatlamaya koşan bir at, hırpalanmış
unutmuş yarışını

Aşk için kötü olmayı seçtim
sahipsiz yüzlerimin tuzağına düşürdüm seni
özlemini büyük tuttum tenimizin uyumundan

Sevdikçe öldüren aşk için
kötü olmayı seçtim...

Çünkü aşk gitti...
Bu yüzden partideki arkadaşlarımı duyarsız buluyorum.
Dünyayı değiştirme çabası aptalca görünüyor gözüme.
Yürüyüşlere katılmaktan, pankartlar taşımaktan, polisle çatışmaktan utanıyorum...
Oysa eskiden sevgisiyle bakardım elmalara ve orada yüzünü görürdüm.

Yüzü çamurları aydınlatırdı. Şehrin güneşi bu çamurlardan doğardı.
Öyle taşkın sevinçlerim vardı ki, susturun, derlerdi umutsuzlar, sevgi yoksunları, susturun bu adamı, ne kadar da abartıyor çamurlardaki ışığı...
Çünkü aşk gitti...
Ve ben şimdi köpeklerin gördüğü güneşi bile kıskanıyorum.
Ama bunu bildiğim halde yine de bu hayatın benim duygularıma borçlu olduğunu iddia ediyorum...
Hayatı gözlerimi ayırmadan baktığım aynam kadar sanıyorum.
Ölmediğimi fısıldıyorum aynama...
Dünyanın ebediyen kötü ve artık değiştirilemez olduğunu fısıldıyorum...
Etraftaki ışıksızlığı kalbime, içime daha derin giremediğime yoruyorum.
Çünkü aşk gitti...
Birinin bana kendini anlat, demesinden ödüm kopuyor...
Anlıyorum ki kendimle meşgulken silinmiş adım.
Dünyayı, hayatı, anlamları duygularımla boyadığımı sanarken kaybolmuşum.
Şehrin haklı, şehrin aç suları dolmuş içime.
Suların içinde çığlık çığlığa binlerce göz girmiş sınırlarımdan.

çünkü aşk gitti

Bunca çığlığın ortasında kendimle uğraşırken suların içinde binlerce hiç kimse olmuşum.
Belki de bu yüzden güneşten çok paraya tapmak çok fazla koymuyor bana.
Bizim çocukların ölümüne eskisinden daha az üzülmem fazla acıtmıyor içimi...
Çünkü aşk gitti ve şimdi artık kimse tutunamıyor içimde...
Kelimelerden şatolar yapıyorum kalbimde, kelimelerden barikatlar, köprüler...
Hayali çatışmalar, hayali dostluklar, hayali ölümler...
Harflerden anıt mezarlar yapıyorum arkadaşlarıma.
Harflerden buluşma yerleri, harflerden içkili sohbet geceleri.
Çünkü şimdi bende çok moda uzaktan sevmek...
Bugün ıstırap, yarın deniz...
Çünkü aşk gitti ve şimdi artık sistemin dışında kalmaktan ölesiye korkuyorum...
Hesap yapıyorum şiirlerimi yazdığım kağıdın arkasına.
Ev kirası, yakıt, yol parası, taksitler...
İstikrarlı olur, paramı dikkatli harcarsam, aşk gittiği yerden yine bana geri döner sanıyorum.
Kendimi aldatıyorum sonumu hazırlayan kurallarla...

Terimden utanıyorum. Sık sık yıkanıyorum.
Asabi sulara anlatıyorum aslında sevilmeyi hakettiğimi...
Aşk varken defterimden sildiğim kimi tanıdıklarımı ikiyüzlü bir umutla arıyorum...
Beni benden çalanlara, beni nasıl bilirdiniz, diye soruyorum.
Çünkü aşk gitti ve bu yüzden konuştukça eksiliyorum.
Aşk gitti ve ben odamın duvarındaki örümceğe bile yalan söylüyorum, onu çok sevdiğimi söylüyorum, onu hep düşündüğümü...
Nasıl, nasıl bir şey terkedilmek... Bunu hergün, her an kendime tekrarlıyorum.
Sanki kendimi acıttıkça ilahların bana mucizeler yaratacağını sanıyorum...
Oysa ilahlarla ilgisi yok terkedilmemin.
Anlatayım:
Hani bazı geceler, genellikle cumartesi geceleridir bu... Diyelim arkadaşlarınız salonda içki içip eğlenirken siz odanızda ateşler içinde hastasınızdır, kalkmak, yanlarına gitmek istersiniz, ama bir türlü gücünüzü toplayıp kalkamazsınız...
O sırada birinin gittiğini duyarsınız, bir kapı açılır ve kapanır... Çünkü, ani bir sessizlik olur ya da olmaz, salondakiler yine eğlenip şarkı söylemeye

devam ederler. Oysa sizin için o an hayat bitmiştir.
Çünkü o gitmiştir!
Sizin için çamurlardaki ışık olan gitmiştir.
Geride bir tek çarpılan kapı sesi bırakarak.
Onu sonsuza dek göremeyeceksinizdir.
Sonra diğerleri gider...
Sonra siz de çıkarsınız.
Sizin için herşey olanın terkedip gittiği evi dışardan gözlersiniz.
İçerde bir mum yanar ve sadece aynadaki yokluğu aydınlatır.
Etrafta böyle binlerce ev vardır.
Binlerce mum aynalardaki yokluğu aydınlatır.
Şimdi artık herkes boş evini bekliyordur.
Mumunu... Aynasındaki yokluğu bekliyordur.
Böyle zamanlarda birbirini anlamak için biraraya gelenler birbirini birkez daha öldürür...
Su geçirmeyen topraklar gibidir artık bekleyenler, su derinlere inemediği, geçip gittiği için, beklenen bahar gelmez bir türlü. Beklenen ışık. Yıllar gecede geçer... Mevsimler...
Oysa bilirsiniz ki aşk varken ayrılıklar bile sevda yaratır kendince.
Oysa şimdi sınırlar çoktan kalkmıştır. Herkes herkesi istediği vakit arayabilir. Sınırsız içki.

Sınırsız itiraf.
Her keseye uygun ikinci elden anılar...
Artık yakanızda dışlanmışları bir karanfil gibi taşıyabilirsiniz.
İçi kapanışlar, sırlar, mahvoluşlar bile paraya çevrilebilir artık...
Şehirleri suçlamak serbesttir. İhtiras tramvayında, yangından önce ünlüler kurtarılır...
Geceleri uykusuz kalır aşkını yitirmişler.
Hatta hayat öpücüklerinden güvenli ve sonsuz bir dünya kurarlar gücünü şöhretinden alanlara...
Çünkü aşk gitmiştir... Birazdan sevgili de gider.
Geride acılar kalmışsa bile, ne işe yaradıkları ise ancak çok, çok uzun yıllar sonra anlaşılır...
Aşk, geriye dönene kadar...

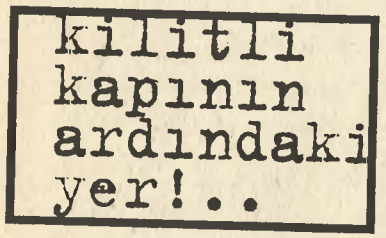

Varlığımı korumak için bütün gün kendimle uğraşıyorum. Çünkü varlığımı korumazsam dağılıp paramparça olacağımı sanıyorum. Korkuyla ve sımsıkı kapanıyorum kendime. Kendime sımsıkı kapansam da yine her gün bitiminde hep aynı eksikliği, hep aynı yetinmezliğimi yaşıyorum. Hayatın bütün bu şekillenişi... Vitrinler, konuşma biçimleri, eşyalar, yollar, fikirler, alışkanlıklar, beklentiler, bütün bu sistem herşey, ama herşey beni kendime kapatıyor.

Yoksa dağılıp parçalanmaktan korkup kapandığım kendi benliğimde değil de kilitli bir kapının önünde mi bekliyorum hep ben?

Yoksa bu kilitli kapıyı da yitiririm diye mi korkuyorum dağılıp parçalanmaktan?

Bu kilitli kapının varlığına en çok sevgilerin başladıktan bir süre sonra bittiği, dostlukların hiç beklenmedik bir anda tükendiği zamanlarda inandırdım kendimi ben. Bu kapıyı bir açabilsem, açıp içine bir girebilsem orada sevgilerin sonsuza dek süreceğini, dostluklarınsa hiç tükenmeyeceğini düşünürdüm hep. Buna kendimi ısrarla inandırdım.

kilitli kapının ardındaki yer!..

Orada herkesin içinin görülebileceğini, herkesin maskesiz olduğu gibi yaşadığını hissettim.
Orada egemenlik, güç ilişkileri yoktu. Orada güçsüz, zayıf, yetersiz diye kimseyi aşağılama yoktu. Çünkü orada herkesin varlığı tek tek önemli, herkes tek tek eşsiz, herkes tek tek vazgeçilmezdi... Sahiciydi...
Herkes kendi ve başkalarının varlığını korkmadan doya doya tadıyor ve yaşıyordu orada... Ezilen baskı altında olan, engellenen olmadığı için herkes doğumuyla getirdiği sevgiyle vardı orada. Başkalarının mutsuzluğu üzerine kurulmuyordu hayatlar. Bir kişinin mutluluğu bile oradaki herkesi yukarı çıkartıyordu, sevinçle yükselmeye...
Peki bu hayatta yaşadığım o derin eksiklik, o bitmeyen yetinmezlik duygum yüzünden aklımın uydurduğu bir efsane, bir yok ülke olamaz mıydı bu kilitli kapının arkasındaki dünya? Yoksa hepsi hepsi bu muydu, bu kadar mıydı hayat?
Ama ben bu hayatla hiç uyuşamadım, hiç bütünleşemedim ki... Hiç beni giderek daha da içime kapayan bu işleyişin dilini çözemedim ki. O ben-

den ne istiyordu, ben ona ne veriyordum, hiç bilemedim ki... Yaşamak değildi de bu, sanki yaşıyor gibi olmaktı, öyle göstermek, öyle sanmaktı. Nasıl yaşarsam doğru yapmış olur, nasıl yaşarsam bana hep ya çok büyük, ya da çıldırtıcı derecede yetersiz ve anlamsız gelen bu hayata sığabilirim, onunla bütünleşebilirdim? Hayatı nasıl algılarsam bu bitmeyen sürgünlüğüm biter ve bu neye olduğunu bilmediğim özlemim ve onun yarattığı sızı dinerdi?
Hep duygularımın diliyle konuşmak isterdim. Ama içimde birbirine rağmen varolan öyle çok duygu var ki, bu yüzden açık, dürüst ve kendim olmak için içimdeki bütün bu duygularla, duygularımın tüm sesleriyle konuşmam gerek. Zaman zaman o bana hep egemen olan aklımın kimi çatlakları arasından bu birbirine karşı ve birbirine rağmen içimde barındırdığım duygular ortaya çıktığında insanların yüzlerine büyük bir dikkatle bakıyor ve orada hep aşağılayıcı ve fırsatçı bir merak, herşeyin açığa çıkabileceğinden doğan ölçüsüz bir korku ve derin bir tiksinti görüyorum. Gö-

rünce de kendimi hemen toparlamak zorunda kalıyor ve o zaman: Afedersiniz, bugün çok yorgunum, biraz da kafam karışık, deyip hemen toparlıyorum kendimi...

Kimi zaman da karşımdaki içimdeki bu duygu karışıklığını, bu birbirine rağmen varolan duyguları anlayacak diye fazladan konuşup onun dikkatini dağıtıyor ve bütün bu duygularıma tamamen aykırı, farklı birşeyler söyleyip kendimi olduğumdan çok başka biri gibi göstermeye çalışıyorum...

Kilitli kapımı açamadığım için çevremdekilere kendimi önemsetmeye ve bu sahte önem duygusuyla onların dikkatini çekmeye çalışıyorum sık sık. Güçlü bir insan görüntüsü yaratıyorum. Kapımın kilitli olduğunu ve benim her gece ve her gündüz bu kapının önünde umutsuz bir şekilde beklediğimi anladıklarında beni anında yokederler, elimdeki avucumdakini de alırlar korkusunu duyuyorum içimde...

Oysa içten içe bu elimdeki ve avcumdakinin aslında sadece korkularım, kaygılarım sahte gururum ve sahte güvenlik duygum olduğunu bilirim...

Kilitli kapımın önünden ayrılmamak için bu kadar çırpınıyorsam, bu kapının ardında bana ait birşeyler olmalı diye düşünüyorum. Kilitli kapının ardında özlediğim o sahici yer olmasa çıkarcı ve ikiyüzlü olduğum ve böyle davrandığım zamanlar içim hiç acımaz, kendimi kirlenmiş, kötü ve suçlu hissetmezdim, diye düşünüyorum. Sanki geçmişte, çok eskilerde yaşanmış bir hayata, bir dönem bütün içtenliğim ve birlikte olduğum insanlara ihanet etmiş gibi hissetmezdim kendimi... Ve neredeyse enerjimin çoğunu içimdeki yapaylıkları, kötülükleri ve acımasızlıkları yoketmek için harcamazdım...

Arkadaşım gecenin bir yarısı, kapımın önüne kadar geliyor. Ona benim bir sürgün, bir zavallı, çırpınan biri olmadığımı anlamasın diye aklıma gelen herşeyi peşpeşe söylüyorum. Çünkü kapımın önüne kadar gelmiş, çünkü herkesten çok yaklaşmış bana. Yaklaştığı yer kilitli kapım oysa. Kimseye göstermediğim sırrım; belki de orada asıl ve son inancım var... Bu yüzden tetikteyim ona karşı...

Beni anladığını, beni farklı bulduğunu ve sevdiğini söylüyor. Yanına biraz daha yaklaşıyorum,

gözlerine bakıyorum. Gözlerini görüyorum. Konuşmaya devam ediyor... O da kilitli kapısının önünde yıllardır umutla ve umutsuzca bekliyor. Bizi birbirimize yaklaştıran da içimizde kilitli kapılarımız olduğunu farketmemiz ve birbirimize onu bir an önce açmak istememiz... Ve o bütün bu sözleri kendi kapısı açılsın, sürgünlüğü, bu ruh gurbeti bitsin; diye söylüyor. Ama ikimiz de bunu başaramıyoruz. Ben nasıl gururumu çiğnetip kilitli kapımı açabilmek için ondan yardım isteyemiyorsam, o da korku ve kaygıları o ikiyüzlü ve o sahte gururu yüzünden benden yardım isteyemiyor. Hissediyorum, onun da kafasında birbirine rağmen varolan birden çok duygu, birden çok ses var... Söyleyemiyor, çünkü beni tamamen yitirmekten korkuyor... Aslında bütün bu birbirimize hissettiğimiz yakınlığımıza rağmen bir süre sonra ayrı düşsek bile çok da etkilenmeyeceğimizi biliyoruz içten içe. Çünkü kilitli kapılarımızın önünde sahte, yarımyamalak, taslak hayatlar sürdürdüğümüzü iyi biliyoruz.
En acısı, kilitli kapılarımızın açılmasında birbirimize yardımcı olmazsak, bir süre sonra bir-

birimizden nefret etmeye başlayabiliriz bile..
Ve bir süre sonra aramızdaki gizli rekabet, saklayamadığımız ve ardından gelen nefret duygusuyla birbirimizden tamamen kopacağız belki de.
Evet, boşluklarımız nefret; çünkü bir an çocuksu bir umuda kapılıp herkeslerden sakladığımız kilitli kapılarımızı birbirimize bir an için gösterdiğimiz, sonra da sakladığımız için, nefret...
Nefret... Doğamıza ait olmayan, ama nedense çok güçlü olan bütün bu bizi kendi içimize kapatan duyguların incecik bir iple birbirine bağlı olduğunu bildiğimiz, ama çok istesek bile yine de bu ipi bir türlü kopartamadığımız için.
Korku.. Kaygı... İkiyüzlü gurur... Hepsi sahte... Hepsi çok güçlü!..

kilitli kapının ardındaki yer!..

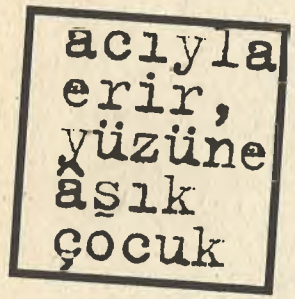

Ne zaman yüzüne baksam
yalnızlığın o mutlu gerilimi

O öksüz göl hızla derinleşir
biliyorum, acılarım hiç bitmeyecek, bu öyle bir
yeşil

Ne zaman gözlerinin içine baksam, biliyorum
ikimizi de aşar, o kapının ardındaki masal
bense yüreğimin bu hallerinden korkar, kalırım
bir hız trenine bindirilmiş küçük bir çocuk gibi
geçip giden yüzlerine bakar kalırım

Ömrün kısalığı çarpar camlara
ateş hızla yayılır içerilere

Akşam olur, evler dolar boşalır
acıyla erir, yüzüne âşık çocuk

Ne zaman gözlerinin içine baksam, biliyorum
ikimizi de aşar, o kapının ardındaki masal

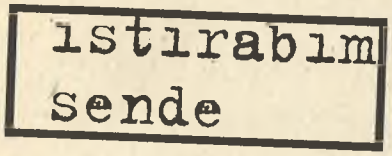

Biliyorum, konuşacak birşeyimiz yok
ama yine de gözlerini al gel

Elindeki yarayı, suskunluğunu, acemiliğini

Beni birisi severse inanmam
seni biri severse utanırsın
bilmediğin bir hastalığa acımak için bile olsa
gel

Biliyorum, konuşacak birşeyimiz yok
ama ıstırabım sende, mutlaka al da gel

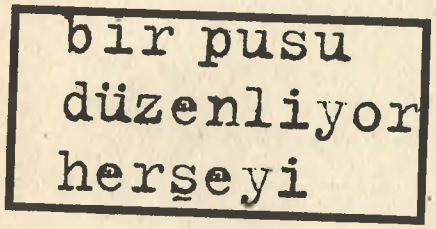

Aşk değil bu merhamet
akşamın durmayan atlarından anlıyorum
bunu
zaman boşluklarında dönmeyen başımdan

İki sayıklama arasına bir günü sıkıştırıyorum

Biliyorum, aşk değil bu merhamet
sözgelimi bir tramvay özlüyor beni
zihni karışıyor bir ırmağın
denizin çukurlarına saklamak geliyor içimden
bütün çalar saatleri...

Çünkü bir pusu düzenliyor herşeyi
av ve ölüm mevsimlerini

Bense yanımda huysuz bencil bir çocuk
bir ikindi vakti
açık bırakılmış o pencereyi düşlüyorum

Yavaş yavaş ölüyor bütün romantikler
hızla iyileşmiyor aşk yaraları..

kış denizinden yüzümü istedim

Bildiğim hiçbir şeyden emin değildim.
Çünkü çıkmaz bir sokak getirdi beni buraya.
Bir kış denizinin önündeyim. İçimdeki bütün sesleri susturup bu boşlukla hesaplaşmak istiyorum.
Kış denizinin asiliği içimdeki sesleri sustursun istiyorum.
İçimdeki yabancı seslere tutunarak yaşamak istemiyorum.
Hiç olmazsa şimdi, burada, kendimleyken.
Soğuk yüzümü yakarken, kimseye hesap vermek zorunda değilken...
Ama neden acıdan soluk soluğa ve neden her tarafımdan kan sızar gibiyim. Hiç beklemediği anda vurulan bir av hayvanı gibi şaşkınım...
Sanki buraya, bu karanlık kış denizinin önüne gelmek için günlerce, gecelerce koşmuş gibiyim.
Çok, ama çok uzaktan kendime koşmuş gibiyim.
Karanlık bir tünelden, bana ait olmayan ve içimde hiçbir kıpırtı uyandırmayan seslerin, yanıltıcı olduğunu bildiğim halde bakmadan edemediğim binlerce görüntünün arasından kendime koşup gelmiş gibiyim.
Sanki uzunluğu her geçen gün artan bir tünelden kendime koşup gelmiş gibiyim.
Beni soluk soluğa bırakan korkum bu. Eskiden

kendimle buluşmam küçük bir oyundu benim için. Kısa bir yürüyüştü.
Kendime seslenebilirdim. Kırık bir aynada bile olsa yüzümü görür, yüzümü selamlar, ondan beni bağışlamasını ve bana biraz daha zaman tanımasını isterdim...
Bekle, geleceğim, derdim yüzüme...
Ama gitmedim bir türlü.
Gitmedim ve yüzümden ve sırlarımdan gizli içimde hep bir kölelik biriktirdim.
İnsan yüzünden gizli, yüzünden habersiz yarattığı bir köleye boyun eğebilir mi?
Ben eğdim... Kendimi çok iyi tanıyormuşum, duygularımı çok iyi biliyormuşum gibi hazlarımdan ve korkularımdan yaptığım bu köleye boyun eğdim. Yüzümü toplumun kurallarından ve kurallardan yapılmış insanlardan korumak için bu köleyi yaratmış ve onu herkesin içine bırakmıştım...
Bu köle yüzümü korur, bana zaman kazandırır, sanmıştım...
Yüzüme rağmen yapmıştım bunu, ışığını sırlarımdan alan zamanımdan gizli yapmıştım...
Şimdi, soluk soluğa önüne geldiğim bu kış denizinden bana yüzümü vermesini istiyorum.
Yüzümün kırık bir aynadan yansıyan anlık bir fısıltısını...

Çünkü yıllar geçtikçe anladım ben değilim bu toplumda güçlenen, ben değilim başarılar kazanıp, ödüller alan...
Anladım ki ben kaybettikçe içimdeki köle kazanıyor...
Köle kazandıkça beni benle buluşturan karanlık tünel giderek uzuyor...
İşte bu yüzden içimdeki köle, herşey normal, hiçbir sorun yok derken anlaşılmaz bir boşluğa düşüyorum...
Sebebini bilemediğim bir anlamsızlık beni içine çekiyor.
Köleme soruyorum. Hemen başkalarıyla kıyaslıyor beni. Ve bu kıyaslamadan görünürde hiçbir sorunumun olmadığını, olmaması gerektiğini söylüyor bana...
Beni ben yapan sızıdan bile bir fayda umuyor.
Ben kendimi özlerken o toplumdaki yerini beğenmeyen bir açgözlü çıkartıyor içimdeki sızıdan...
Yüzümdeki öyküyü unutturmak istiyor bana...
Yaşamadığımı unutturmak istiyor.
Çünkü ne zaman bu kış denizinin önüne gelsem, ne zaman suskun ve kanlar içinde kendimi özlediysem hep şunu fısıldarım: Beni bu halimle kimse tanımaz... Beni bu halimle kimse ka-

bul etmez... En yakınım bile, beni en çok tanıdığını iddia eden dostum bile beni bu halde görse kabul etmez, anlamaz, tavır alır bana. Korkar, korktuğu için belki de küçümser beni...
Boşuna bir korku değildir. Sınanmış bir itiraftır bu. Ne zaman kendimi özlesem bütün şüpheleri üzerime çekmişimdir.
Beni en iyi tanıdığını zannedenler bile bir tehdit kokusu almışlardı bundan... Onları orada bırakıp birbaşıma gidersem bana karşı birleşeceklerini sezdirmişlerdir hemen...
Ben kendime geri dönebilir miydim, bilmiyordum, ama yalnızlığımdan sızan kan kokusu bile onlara bir daha asla dönemeyecekleri yüzlerini hatırlatırdı, bu da en geçerli cinayet sebepleriydi...
Çünkü ben kendimi özledikçe onlar kendilerini aşağılanmış hissederlerdi...
İçimdeki köleyi bana karşı kışkırtırlardı... Gitmesin, kalsın, bizi bize bırakmasın dedirtirlerdi ona...
Onlar için önemli olan benim gözlerinin önünde olmamdı.
Beni değil, içimdeki köleyi sevimli buluyorlardı. Zararsız. Çünkü içimdeki köle onlara istedikleri cevabı veriyordu, doğruluyordu onları... Hiç boş-

luğa düşmüyorlardı. Çünkü kölem ne zaman isterlerse onların imdadına yetişiyordu. Teselli ediyor, akıl veriyordu.
İçimdeki köle yüzünden ben kendimi yaşamıyor, başkaları beni yaşıyordu... İçimdeki köleyi yaşıyorlardı... Beni benden çalarak, beni benden her geçen gün biraz daha uzaklaştırarak yaşıyorlardı...
Onlar bana güvendikçe benim kendime olan inancım biraz daha azalıyordu...
İşte uzun bir tüneli geçip geldiğim bu kış denizine bunları anlatıyordum.
Artık o da biliyordu. İçimdeki köleyi yoketmek ve kendime ulaşmakla bitmiyordu yolculuğum.
Neydi, hiç ummadığım anlarda beni boşluğa çeken o anlaşılmaz iç eziyeti, sebebini şimdiye kadar asla tahmin edemediğim o anlamsızlık, o ıstırap duygusu neden kendi saptadığı zamanlarda gelip beni buluyordu...
Kimbilir belki de içimdeki köleyi bu sorulardan bu belirsizliklerden kazmak için yaratmıştım ben...
Ama birşeye yaramamıştı...
Bu ıstırap, iç eziyeti, bu boşluk ve anlamsızlık duygusu içimdeki köleden, onun uyum sağladığı toplum ve kurallarından çok, ama çok daha eskiydi ve çok daha gerçek...

cehennem meleği

Gözlerini eksik yaşanmış bir bahar gibi kullan
gülüşünü as intihar koğuşlarına
çelimsiz ruhlarda erken yağmurlar biriktir
nasılsa taşra hep hazırdır aşka

Üzülme, sakın dönme kendine
tesellisi ol cehennemin
cehennemin son meleği ol

Gözlerini eksik yaşanmış bir bahar gibi kullan
gülüşünü as intihar koğuşlarına
çelimsiz ruhlarda erken yağmurlar biriktir

Nasılsa taşra hep hazırdır aşka

aşk ve yurtsuzluk

Usul usul azalıyordu sevgisi, kalbi soğuyordu...

Aynı masada, yanyana oturuyorduk, ellerinden tutuyordum...Akıntıya kapılmış bir çiçek gibi bilmediğim, bilmediği uzaklıklara doğru gidiyordu...Öyle acı çekiyordu ki sevgisinin azalmasından... Seni artık özlemiyorum, eskisi gibi içimi acıtmıyorsun, bu benim için ne büyük acı biliyor musun, derken sesi titriyordu.

Dalından kopmuş bir çiçek gibi unutuluş denizinde usul usul sürükleniyordu...Sevgimiz yurtsuz kalmıştı şimdi...

Can çekişen bir hastayı ölümüne hazırlar gibi, nefesimi tutmuş saçını okşuyordum durmadan...

Sevgisi, yaralanmış çocukluğumuzu ve dünyayı değiştirmeye yetmemişti.

Hayal kanatları yanmış sevgisini öksüz kalan sevgime kattım. Sevgisi biterken gözlerime son bir kere baktı. İnanmıştı çektiğim ıstıraba...

Son anda sarıldı bana:

Hadi, sen de benimle gel, birlikte karışalım kayboluşa, dedi.

Yapamam, dedim, istesem de yapamam. Bu sevginin ömrünü beklemeliyim...

Bu sevginin beni götürdüğü yere kadar gitmeliyim...

İçimde sırrın, kimseye benzemezliğinin sızısı, yarım kalan yolculuğun aşk yüzlü çocuğu var...

Sevgisi soğurken son tesellisi, son kıskançlığı, son umudu bu olmuştu...

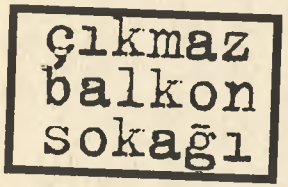

Çok değil biraz döverler...
Korkutsalar yeter, bir daha yapmazlar.
Nasıl korkuturlar dersiniz, neyle?
Onlar bilir nasıl korkutulacağını...
Herşeyi bilirler, diyorsun, ama hiç de gerek
yokken çok kişiyi öldürdüler...
Demek o anda durum onu gerektiriyordu.
Belki, ama daha soğukkanlı olmaları
gerekmiyor mu?
Copla dağıtsalardı mesela
Ama cop yeterli olmuyor böylesi olaylarda.
Plastik mermi nasıl?
Haklısın, plastik mermi kullanabilirlerdi...
Ama plastik mermi bazen öldürücü
olabiliyormuş...
O kadar olur artık. Toplumsal bir olayda
birkaç ölüm çok değil.
Ayaklarına ateş edilse...
Evet, bilek hizasından...
Hatta biraz daha yukarıya...

Biraz daha...
Yukarı...
Arınmak için bu sözlerden
ve dünyanın dışına çıkmak niyetiyle
artık insan içine çıkartılmayan eski düşlerden
ve yoklukla öpüşen arzulardan yapılmış
evimin balkonuna çıktım...
Evime en uzak yerden sana baktım öylece.
Aşağıda, bahçendeydin yine... Kendini unutturmayı başardığın en korunaklı yerinde...
Yine yabancı, yine anlaşılmaz, yine elegeçmez düşler içinde...
Oysa ben bu balkona çıkma rolünü hep senin için oynardım.
Kötülüğü içerde bırakıp balkona çıkıp, oradan seninle dünyanın dışına koşma rolünü...

Oysa ben dünyadaki herkesten biriydim senin için hep sömürgeci bir efendiydim.
Bunu en çok ikimiz bilmezlikten geliyorduk...

Üstelik evimin balkonu dünyanın dışına açılan bütün yolların büyük istasyonu değil, çıkmaz bir sokaktı..
Bunu en çok ikimiz bilmezlikten geliyorduk

Hem ben ne zaman sana ulaşırım diye içeri, kötülüğe geçtiğimde, sen evimin balkonuna çıkıp bahçedeki kendini seyrediyordun,
Bu dünyaya hep yabancı, elegeçmez, hep uzak düşlerinle sevişmeni...

çıkmaz balkon sokağı

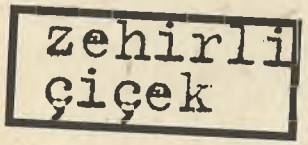

Aşk, ölümün dudaklarından öptüğü zaman
yüreğimdeki zehirli çiçeği
usulca bırakırım dünyanın dışına...

Aşk, ölümün dudaklarından öptüğü zaman
son kez ayaklanır düşevlerimde bastırılmış
yangınlarım mahçup ve sinsi bir konuk gibi
yaşlandığım düşevlerim...

Aşk, ölümün dudaklarından öptüğü zaman
cesedim sahile vurur
insanların kıskanarak topladığı cesedim...

Aşk, ölümün dudaklarından öptüğü zaman
kelimelerin hatırasını sokaklara fırlatırım...

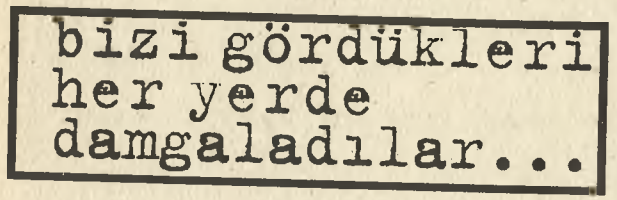

Eskiden mahalle aralarında dalgın ve hülyalı arsalar olurdu. Akşamları karanlık ve serin gölgeler örtünce suskun adamlar ateşler yakardı üzerinde...
Bu ateşin kokusu kimi çocuklara çok uzaklardaki bir hayatı hatırlatırdı.
İnsan kafasının arkasında derin bir göl taşır da onu bir türlü dünya gözüyle göremediğinde nasıl üzülürse işte bu ateş kokusu çocukları öyle üzerdi...
Karardıkça mahalle, karardıkça sokaklar, karardıkça o çok suskun adamların yaktıkları üzgün ateşler, gökyüzü daha da kızıllaşırdı, iyileşirken terleyen bebekler gibi...
Kızıllığın etrafında meleksi beyazlıklar, meleksi kuyular olurdu... Buluttan kuşlar olurdu.
Sevgilerini kucaklarında taşıdığı için itilmiş, hırpalanmış ve bu hayatı terketmiş ne kadar insan varsa gökyüzünde, buluttan kuş olup çağırırdı bu çocukları yukarıya, kızıllığa, bu meleksi beyazlığa...
Bu sesi sadece anneler hissederdi ve bu dünyada daha fazla yapayalnız kalmamak için kanayan sesleriyle çocuklarını eve çağırırlardı...
Bu akşamları üzerinde üzgün ateşler yakılan arsalardan gökyüzünün kızıllığına baktığımda, orada, o meleksi beyazlıkların üzerinde uçan buluttan kuşların, yukarı, yanımıza gel, çağrısını duyan çocuklardan biri de bendim...
Annemin sesi gökyüzündeki kızıllığa karışırken an-

lardım ki benim bir ailem yoktu. Akrabalarım yok. Bu dünyada bir kaydım, bir hüviyetim yoktu...
Anneme çok acırdım, ama yine de bilirdim ki benim annem yoktu.
Yaşar gibi yapardım ben, bu beni çok yaralasa da.
İşim gücüm kendime yaptığım ihanetin boyutlarını anlamaktı.
Zamanımı buna harcardım.
Yarısı bendeydi yaramın, yarısı dağılmıştı heryere, herkese...
Biryerden zorla kopartılmıştım, ama nereden, bunu anlamak için herkesin öyküsünü dinlerdim.
Sanki hayat, sanki bu koca ve eksik varoluş benden, bu yarım bırakılmış yaramdan kanardı. Bir sırra, bir kayboluşa kanardı.
Bu yüzden en çok benim kaybolmamdan korkardı evdekiler. Bir odaya toplanırlar beni konuşurlardı. Kaybolursam gidebileceğim yerleri...
Sonra hep birden garip bir sessizliğe bürünüp gökyüzüne bakarlardı...
Severdim onların sessizlik içinde gökyüzüne bakmalarını. Özlerdim böyle anlarda onları. Çok özlerdim.
Çünkü ne kadar istesem de bu hayatın bilgileriyle, bu hayatın sözcükleriyle onlara duyduğum sevgiyi anlatamamıştım ben. Bu yüzden hiçbir teoriye inanmıyordum artık.

Çünkü hiçbir teoride kimsesiz misafirlere bir yer ayrıldığına rastlamamıştım...
Günlerini kendisine yaptığı ihanetin boyutlarını anlamak için geçirenleri konu eden bir teoriyi hiç okumamıştım...
Kimsesizdik, yabandık, yabancıydık, ilişirdik hayatın kenarına, ama yine de bizi merak ederlerdi bu dünyanın gerçek sahipleri hayatlarını değiştirmek için değil, kendilerini bir kez daha doğrulama şansı için yağmalamak isterlerdi düşlerimizi, sırlarımızı...
Bu dünyaya ait olmayan kimsesiz misafirlerden bile bu dünya için gizli bir çıkar umarlardı onlar...
Çünkü genç yaşlarında sonsuz gücenik, sonsuz alıngan ve doyumsuz yaşlılar oluvermişlerdi.
Çünkü sevgileri kucaklarında taşırlarsa yarıştan geri kalacakları öğretilmişti onlara.
Sevgilerini yola çıktıkları yere bırakırken geri dönüp onu alacaklarını sanıyorlardı.
Ama yarışları bir türlü bitmedi, bir türlü bitmedi savaş oyunları...
Dinmedi hırsları, dinmedi kötücül arzuları...
Ya sevgilerini bıraktıkları yerde unuttular, ya da yollarını tamamen kaybettiler...
Sonsuz gücenik, sonsuz alıngan ve doyumsuz bir

yaşlı oldu yola çıkarken bıraktıkları sevgileri...
Unutulmanın acısını kötü kalpli bir yaşlı olarak çıkarttı onlardan.
Demek insan, kucağında taşıması gereken sevgisi kötü kalpli bir yaşlı olursa, o da bunun acısını hep çocuk kalan kimsesiz misafirlerden çıkartıyormuş...
Bu hayata ilişerek ve hep kalbine bakarak yaşayan kimsesiz misafirlerden...
Sevgimizi kucağımızda taşıdığımız ve hep çocuk kaldığımız için bize etmedik kötülük bırakmadılar.
Zaten buralı değildik. Zaten misafirdik. Hiçbir iddiamız yoktu, hiç yarışmamız. Onlara rakip olacak kötücül bir arzumuz...
Yine de yapmadıklarını bırakmadılar...
Zaten bizim olmayan bu hayatta bize soluklanacak bir pencerelik zamanı bile çok gördüler...
Ve bizi gördükleri her yerde damgaladılar.
Ve üzerimize eşyaların üzerine yapıştırılan etiketler gibi: Verimsiz... Uyumsuz... Sorunlu, diye yazılar yapıştırdılar.
Üzerimize daha fazla gelmesinler, bizi hep uzaklara, ötelere çağıran gökyüzündeki kızıllığı seyretmemize engel olmasınlar, yaramızın kaybolan yarısını aramamıza karışmasınlar diye, güç de olsa bu damgalara katlandık...

Ait olmadığımız bu dünyanın sorunlarını hep bize yüklediler.
Sebebi saydılar bizi ışıksız, yaşamasız, müjdesiz hayatlarının.
Berrak bir sevgilileri olmadı hiç.
Bunu bile bizden bildiler.
Şimdi artık terkediyoruz bu hayatı. Ama terketmeden önce bir karar aldık.
Yok oluşa giderken büyük ve sonsuz bir çığlık bırakacağız arkamızda.
Öyle bir çığlık ki kendilerini bu dünyanın asıl sahipleri sanıp bizi damgalamaya kalkanlar artık bu çığlıktan başka birşey duyamayacaklar.
Öyle bir çığlık ki bastırıldıkça çoğalacak...

bizi gördükleri her yerde damgaladılar...

kimsem
kalmamıştı
artık uzağımda

Hava güneşliydi, ama ılık bir kan gibi yağıyordu yağmur yine de...
İki büklüm olmuştuk, başımızın üzerinde incecik, bembeyaz ve yorgun bir tülbent vardı...
Kimdin sen, annem miydin, sevgilim mi, o an tanıştığım biri miydin,
yoksa hepsi birden mi, bilmiyordum.
Bildiğim, hava güneşliydi, iki büklüm olmuştuk, başımızın üzerinde
bembeyaz, sevinçli bir tülbent vardı ve bize amansızca vuruyorlardı.
Yüzünde anlamlı bir korku ve çok sevdiğim bir koku vardı... Çünkü bize vurdukça onlar, gerçek kokumuz çıkıyordu ortaya ve bu koku bizi birbirimize daha çok bağlıyordu...
Hava güneşliydi, ılık bir kan gibi yağıyordu yağmur ve amansızca vuruyorlardı bize.
Bense bu anı çok uzun yıllar öncesinden hatırlar gibiydim.
Zaten ben bu ülkede ne yaşadıysam onu uzun yıllar öncesinden hissetmiş gibi yaşardım.
Ne yaşadıysam çok uzak yerlerden görür gibi yaşardım.
Bana benzemeyenlere yakında buralardan gideceğimi kanıtlamakla geçmişti ömrüm...

Hava güneşliydi, ama ılık bir kan gibi yağıyordu yağmur yine de...
Ve onlar vurdukça bize alışkanlıklarımız çözülüyordu böylelikle.
Küçümsediğimiz yollar açılıyordu önümüzde.
Çiçeklerin dudaklarındaki sıcak rüya korkularımızı dolduruyordu...
Çünkü saf hiçbir şey yoktu bu dünyada.
Kötülükler bile terkederken bir kalbi geride buruk bir üşüme bırakıyordu.
Zulüm bile saf değildi, bize vuranlar yitirdikleri masala vuruyorlardı aslında... Hiç bilmedikleri sırlara, hissetmekten korktukları sevgilerine...
İnsan ancak kendi cesedine bu kadar acımasız olurdu,
ve biz onların hiç yaşamadıkları masallarda, hiç bilmedikleri sırlarıyla ve hissetmekten korktukları sevgileriyle birlikte ölmüş cesetleriydik aslında...
Çünkü saf hiçbir şey yoktu bu dünyada...
Bir ara yüzüne baktım, acıya dayanamayacak gibiydin, aşk gibiydin, saf bir güzellik gibiydin, olmayacak birşeydin.
Sonra geçti, gülmeye başladın, bana mutluluklar, sonsuz mutluluklar diledin, sonra gözlerimden

öptün, şükür dedin, şükür bu hayat bizim değil, bizim değil bu dünya... Bizim değil bu sınırları kayıp cesetlerle dolu ülke...
Bize vuranlara hiçbir borcumuz yoktu artık, çünkü ancak zulüm altındakiler barışabilirdi cesetleriyle.
Kimdin sen, annem mi, sevgilim mi, o an tanıştığım biri mi, yoksa hepsi birden mi, bilmiyordum...
Önce kendimle kucaklaştım, sonra senle, çünkü kendini hiç bulamayan, kayıp insanların eseriydi bu ülke, bu dünya, bu sınırları kayıp cesetlerle dolu hayat...
Dışındaydık artık cam fanusun ve başındaydık henüz fanusun içindeyken küçümsediğimiz yolların...
Kimsem kalmamıştı artık uzağımda.
Kimsem kalmamıştı artık kendisine benzemeyenlere birgün mutlaka buralardan çıkıp gideceğini kanıtlamaya çalışan...
Senden başka kimsem kalmamıştı...
Çünkü zulme borçluyduk bizi birbirimize bağlayan gerçek kokumuzu...

kimsem
kalmamıştı
artık uzağımda

sürgün kendi odasında

Kendini yalanlayan gölge zamanlardan
düşman kiracılarımla geldim.
ruhumda iskeletim uğulduyordu
terkedilmiş bir köprü gibi
inançsızlıktan
'ailede ölmek' maskesiyle geldim.

Oysa masum sayardı kendini o
bencilliğinin alevinde ısınır,
düş saatlerine misafirdi.

Kutsal sırrım diye
sahipsiz lanetimi fısıldayınca kulağına
gözyaşlarım boyandı
kayboluşunun sahici renkleriyle
artık düşleri düşman ona
masumiyeti zehirliyor bencilliğini

Tenine kazıdığım inançsızlık saatleriyle
sürgün kendi odasında

Şaşkın yüreğinin hatırası
şehirde oynattığım tek gecelik bir film
şimdi...

senin gemin camdan sevgili

Duydum ki yine umudunu kesmişsin insanlardan, dostluklardan.. Duydum ki yine acımaya başlamışsın kendine...
Yolunu kimselerin bilmediği, bilmek de istemediği sevginin o hayal ülkesinde birilerini beklerken çok üşümüşsün...
İnsan ancak kendisine sevgili olabilir, diyormuşsun.
Şimdi artık yollarda ve binbir hayalin peşinde sürüklediğin ve yıprattığın sevgine minnet borcunu ödeyecekmişsin..
Acıyan sevgini şımartacak, onu örtülere saracakmışsın. Onu kendini güçlü ve korunaklı olduğunu hissetmediğin hiçbir yerde ortaya çıkarmayacakmışsın...
Sevgini yırtıcı bir kuş gibi yetiştiriyormuşsun.
En iyi savunmanın saldırı olduğunu ve yok olmamak için yok etmek gerektiğini öğretiyormuşsun ona..
Ona onu, sabırlar, merhametler ve inceliklerle değil, hazlar, hayranlıklar ve kıskanç ilgilerle besleyeceğini vadediyormuşsun.
Her gece uyumadan önce arkasında Che Guevera'nın resmi olan aynanla konuşuyormuşsun: Bir sen varsın önemli olan, bir sen varsın gerçek olan...

Hem onca acıya rağmen hâlâ güzelim...
Ve artık kendime yasaklıyorum başkalarına acımayı ve hayatın acısını...
Aynandaki nefesinin buğusunu görüyorum buradan. Gözlerinle gözgöze gelemediğin için tutup aynadaki buğuyu öpüyorsun.
Yaralı kendini öpüyorsun..
Çekmeceden cüzdanını çıkartıp içindeki kredi kartlarını seyrediyorsun zoraki bir hayranlıkla.
İçinde sevgini sakladığın kaleyi daha da güçlendirmeyi geçiriyorsun aklından.
Kredi kartlarını yalıyorsun dilinle ve onların zehirli tadını içine akıtıyorsun...
Bankamatikten her para çektiğinde kulağına gelen ölüm çığlıklarına alıştırmak istiyorsun kendini böylece.
Hem senden güçsüzlerin ölümü, hem bu ölümleri gizleyen ve bütün katliamları anında temize çeken teknolojinin zehirli tadı sarıyor şimdi sevginin yaralarını.
Bankamatikten her para çektiğinde kulağına gelen çocukların ve kimsesizlerin ölüm çığlıklarına dayanamadığını hissettiğin anlar, senin için hayatta sadece annenin babanın ve kardeşlerinin önemli olduğunu söylüyorsun kendine ve

akşam iş dönüşü onlara hediyeler alarak evine dönüyorsun...
Ve eskiden, sevgini bir kalenin ardına saklamadan önce, sadece kendi çocuklarını sevenleri çok kınadığını unutmak içinse, bu defa başkaları değil kendin kanatıyorsun sevgini..
Sonra küçük, tüylü bir köpek almak istiyorsun kendine.
Köpeğini severken, kucaklarken sana acımasızlık eden dostlarının, sen sevginin o hayal ülkesinde yıllarca bekletip düşlerini ve ömrünü çalan sevgililerinin yüzleri geçsin istiyorsun karşından.
Onların yüzleri geçtikçe sahibi olduğun için senden başka kimseyi sevmeyecek ve bağlanmayacak olan köpeğine daha da sıkı sarılmak istiyorsun, öpüp koklamak.
Kendini öper gibi, yaralı ve belki de artık hiç iyileşmeyecek olan kendini..
Hiç iyileşmeyeceğini artık kendinden bile saklayamadığın böyle anlarda para kazanmak istiyorsun, iş kurup daha çok para kazanmak...
Böyle anlarda bir kalenin ardında gizlediğin yaralı sevgini bile unutmak istiyorsun; o seni düşkırıklığına uğratan insanlara inat yeniden bağlanmak istediğin anneni, babanı kardeşlerini bile...

Böyle anlarda kendine sakladığın, gizlediğin herşeye, yanlışlarla dolu olsa da senden izler taşıyan tarihine bile düşman oluyorsun.
Seni bu hale getirenlerle bir olup bu belki de artık hiç iyileşmeyecek yaralı kendini yok etmek istiyorsun... Sonra yorgun düşüyorsun... Artık dinlenmek istiyorsun. Yarına daha dinlenmiş ve korkulardan kurtulmuş olarak uyanmak istiyorsun...
Ve uykuya dalmadan önce vitrinlere bıraktığın dalgınlığın geliyor aklına..
Kendine bir kez daha acıyorsun ve bu yüzden pahalı bulup da almadığın giysileri almaya karar veriyorsun.
Bu pahalı giysiler sayesinde ilgilerin kölesi değil, ilgilerin merkezi olmayı istiyorsun.
Bu giysiler sayesinde sızlayan sevgilerini örtmek, örtmek, örtmek istiyorsun. Görünmez olmak istiyorsun.
Oysa senin gemin camdan sevgili...
İşte güçlü balığın güçsüz balığı yok ettiği kanlı denizin her tarafından seni görebiliyorum..
Sadece ben değil, dost düşman herkes uykuya daldığını görebiliyoruz buradan.
Çünkü senin gemin camdan sevgili.

Sıkıntından yediğin tırnaklarının kenarlarını...
Korkulu bir rüya gördüğünde birden silkinişini...
Yaralı sevgini korumak için aldığın onca kötücül karara rağmen nasılsa hep masum kalan sayıklamalarını görüp duyuyorum buradan...
Kaleni ve kalenin ardında sakladığın yaralı sevgini.
Boşuna saklama sevgini. Senin gibiler hiç örtünemez sevgili...
Seni bu kanlı deniz ve düşmanların da dostların da hemen tanır.
Ya benzerini bulup gidersin buralardan.
Ya da seni yok ederler sevgili...
Herkes gibi ve herşeyi bilerek yaşayamazsın sen.
Senin gibiler örtünemez...
Bu kanlı denizde senin gemin camdan sevgili...

bir yabancısın sen...

Hiçbir hedefin olmadı senin...
İçindeki canlılığın gözüne girmeye uğraşırdın en çok.
Öyle çok inanırdın ki kendine, hayata aldanmak kutsal bir şölendi senin için...
Yaşanmış herşeyi unutarak, yani bütün hedeflerini yakarak, gözünün içindeki melekle bakardın insanların kederli göğüne.
Kuşkulandığın herşeyin üzerine bir sevgi yağmuru gibi yağarak kuşkuna lanet okuyan ve bu dünyanın diliyle ahmak bir sevgi yağmuru gibi yağarak...
Bakardın insanların kederli göğüne...
Tarifsiz biriydin yakından bakıldığında...
Çünkü kimsenin bir işine yaramıyordun...
Öyle iyiydin ki bütün oyunlar bozuluyordu sende...
Senin saflığın bütün tarifleri bozuyordu...
Hayattan bir sonuç almak isteyenlerin ezberini bozuyordun.
Oysa sen de tutarsızdın.
Hayatın dokusundaki o silinmez laneti görüp de sustuğun için.
Bütün felaketlerden kendini sorumlu tutup varlığını siper ettiğin için o başı ve sonu belli olmayan kötülüğe...
Üstelik alabildiğine bencildin...

İçindeki inanışın aydınlattığı sevgi yağmurunu yaşarken kimse bu laneti ve sonsuz kötülüğü görüp taşlaşmasın diye canını vermek isteyecek kadar bencildin!..
Ve ihanet gündelik yaşam biçimindi senin!..
Çünkü sevgiyi planlamıyordun sen... Sevgiye karar veremiyordun bir türlü... Gözünde kameran, yanında cetvelin, açı ölçerinle dolaşmıyordun.
Elinde değildi, sevgiye maruz kalıyordun sen.
Sevgi hiç beklemediğin bir yerde, hiç düşünmediğin bir zaman gelip seni buluyordu...
Ve maruz kaldığın her sevgi içindeki her sevgiyi tek tek yeniden özlenen bir sabaha uyandırıyordu...
Beklenen, gururlu ve aslında o kimsesiz sabaha...
Böyle sabahlarda, doğurgan bir sevgi anası olmana rağmen şaşıp kalıyordun sevgiler arasındaki bu büyülü kardeşliğe.
Teslim alıyordu seni sevgiler arasındaki zulmün olgunlaştırdığı ve cesur kıldığı kutsal fısıldaşmalar...
Meydan okuyan karşılaşmalar...
İçinde taşıdığın ve yollarını hazırladığın herşey seni büyülüyordu...
Kimi kez elinde olmadan kendi derinliğine vuruluyordun...
Bunu düşünmek bile tepeden tırnağa mahçup kılıyordu seni...

Oysa mahçup olmaktan çok çekinirdin, çünkü bilirdin ki mahçubiyet bir yorgunluktur...
Sevgiler değil, asla değil, ama enerjinin neredeyse tamamı içindeki ümitsizliğine gidiyordu...
Ona yardıma, susturmaya, belki biraz olsun dinginleştirmeye...
Böyle böyle bir soytarıya çevirdin ümitsizliğini.
Ona gülümseyen, umutlu bir maske taktın.
Ona sevecen sözler öğrettin. Kimsenin kalbi kırılmasın diye bu dünyadan o kabına sığmayan ümitsizliğine vakitsiz bahar giysileri giydirdin.
Eksik yaşanmış ve hep eksik yaşanacak bahar giysileri...
Kendin için değil, aşkların için değil, sana güvenen insanlar için gizledin ümitsizliğini...
Sanki yazgı değişecekmiş gibi hiç durmadan seviştin bu ümitsizlikle...
Zehirlenmesin diye incelik, küçük düşmesin diye şiir hep acıyla seviştin...
Kimseye bulaşmasın diye gördüğün ve yaşadığın cinnet...
Kimseyi onulmaz bir kötü yapmasın diye bu dünyanın dokusuna kazınmış lanet...
Oysa masken ve bir hedefin olmadığı için asıl bütün dengeleri bozan sendin...
Herkese ait gibi görünüyordun, ama hiçbir yere ait değildin.

Yürüyüşlere katılıyordun, isyanını haykırıyordun, ama sonra birden kayboluyordun.
Herşey kendiliğinden olsun diyordun, aşk gibi, isyan gibi, hüznün o güzel yüzlü perisi gibi...
İçinden geldiği gibi hareket ettiğin için istikrarı bozuyordun.
Kimse seni elde var bir, diye düşünemiyordu.
Sayıları sayan kafaları karıştırıyordun.
Aileler, gelinler, damatlar, evin büyükleri, idealleri olanlar, hayattan hep bir sonuç bekleyenler, yararlı olmak isteyenler hep birbirine düşüyordu senin yüzünden...
Oysa sen cesur bile bulamazdın kendini.
Yaşamın kıyısında yolculuk eden bir kimsenin cesareti acımaktır çünkü en çok. Kendi gibi olan ruh kardeşlerine acımak.
İçindeki derin merhamet, seni gövdene düşman kılan öfkeyi bile durmaksızın küçük düşürürdü..
Acının da ötesi vardı çünkü... Hayatta kalan içindi intihar. Bu derin acıyı yüklenecek olan birisi içindi...
Sana hep bu acının ötesinde ve intiharlardan sonra bu acıyı yüklenecek birisi olmak kaldı...
Omuzlarında bunca yük varken unutulmak istedin, unutturulmak...
Zaten doğuştan kanayan içini, birkez daha kanattın, birkez daha... Bir kez daha...

Yakışmak için lanetli dünyanın lanetli insanlarına ve göze batmamak için acıyı talihsiz bir hastalık gibi yaşayanlara...
Ne kadar içini kanatsan da, ne kadar yüklense de başkalarının talihsizliğini sen bir yabancıydın dünyaya...
Çekiciydi yüzündeki ışık. Ama ancak uzaktayken özlenirdin...
Yakınlaştıkça tutuşurdu maskeler, karışırdı hesaplar...
Ruhlardaki mezarlıkta kargaşa başlardı...
Kemikleşmiş korkular ayaklanırdı...
Kıyamazdın yine de geçip giden zamana, aldanırdın içindeki inanışa, ne olursun olsun deyip girerdin insanların içine...
Girerdin olduğun gibi, öyle korkusuz, öyle maskesiz, içindeki inanışın o saf karmaşası ve akıldışı telaşıyla...
Sonra, sonra öyle bir an gelirdi ki ne kadar istesen kendine bile geri dönemezdin..
Gün gelirdi lekesiz bir inanışla kaderini birleştirmek istediklerin, seni lanetlemekten yorulup sıkılırlardı...
Yorulup sıkılırlardı...
Yorulup sıkılırlardı...

bir yabancısın sen...

Çocuk fahişe
şehvetin aynasında
kutsal masalını arıyor
yüzündeki sahipsiz spermler
çocukluğundaki ilahilerin serinliğini taşıyor

Yaşı yok fahişe
günahın içinde erdemi görüyor
yokluğa düşe düşe
ruhunun hallerini ezberliyor

Sevgili Anne... Çocuk fahişe
tahta kapısından çıktığı
bahçesine geri dönüyor
birbirine karışıyor şimdi
ayla güneş, sonra yıldızlar...
peki, bu melek kahkahasını kim atıyor?

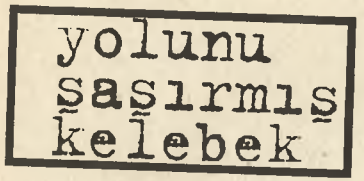

Masum ojeli
fakir kız bebeklerine
benzeyen ellerinle
yolunu şaşırmış bir kelebeğin öncülüğünde
nasılsa her şey aşka varır, der gibisin.

Parçalanmış çiçeklerin
sevinç çığlıklarındaki mutluluğu
görüp görüp yitirir gibisin.

Güllere ayrılık taşır gibisin...

kimsesiz kadın

Köpekler bile anlardı onun kimsesiz olduğunu...
Oysa umutsuz bir yoksulluktan kurtarılmış güzelliğiyle bu dünyada biraz olsun sevilmesi gerekmez miydi?
Güneş bile, vakitli vakitsiz çıkan rüzgârlar bile eleverirdi onun kimsesizliğini...
Elbiselerini genel tuvaletlerde, yol kenarlarındaki su birikintilerinde temizlerdi. Telaşlı, hüzünlü bir temizliği vardı...
Adım atışında, eteğinin savruluşunda, kolundaki o tuhaf, o eski çantada, oturup kalkışında insanlara özlemle, umutla bakışında hep bu kimsesizlik vardı.
Kadınlığından ve güzelliğinden etkilenen şehrin en yoksul, en proleter erkekleri bile bir iki gün onunla beraber olur, sevişir, ama kimsesiz olduğunu anlayınca hemen başlarından atarlardı onu.
Ne akrabaları, ne yakınları vardı, ne de sürekli yaşadığı bir evi. Ama onu asıl kimsesiz yapan bunlardan yoksun olması değildi...
Karşılaştığı herkesi bu tuhaf, heyecan verici, ama bir o kadar da yaşanması zor bu dünyada kendisi g.bi kaybolmuş ve asıl yurdundan yüzyıllardır haber bekleyen biri gibi düşünür ve onlara garip, ve derin bir sevgiyle bağlanırdı.

Çünkü ona göre asıl yurtlarından bu dünyaya sürgün edilenlerin yalan söyleyeceklerini hiç düşünemez, bu yüzden söylenen herşeye inanırdı.
Kimseden kendisini sakınmaz, kimse hakkında kötü bir şey düşünmediği için kendisi için de kötü düşünüleceğini aklının ucundan bile geçirmezdi.
Yaşlı kadınların elindeki ağır torbaları alır, evlerine kadar taşır, yollarda fenalaşan, hastalanan insanların hemen yanına koşar, adres soranlara yardımcı olur, bir köşede ağlayan, üzüntülü insanları teselli etmeye çalışır, çocukların caddeye giden toplarını arabaların arasından çıkartırdı.
Yardımına koştuğu insanlar önce ona çok teşekkür ederler, ama gurur dolu bir iç rahatlığıyla hemen ordan gitmeyip bir süre kendilerine sonsuz bir sevgi, merak ve acımayla baktığını görünce garip bir korkuya düşerlerdi...

Çünkü kendilerinden mümkün olduğu kadar az şey vermeye o kadar alışmışlardı ki, kendilerine yardım eden bir insanın yüzlerine sevgi, merak ve acımayla bakması bile ölümcül bir korkuya sürüklerdi onları. Çünkü insanlar bu bakışların ancak kimsesiz birine ait olduğunu toplumsal bir önseziyle hemen anlarlardı.
Bu hayatta kimsesiz biriyle ilişki kurmanın karanlık bir çaba olduğunu herkes bilirdi.
Çünkü kimsesiz birinden ne birşey alınabilirdi, alınamayınca da, ona birşey verilemezdi.
Kimse bu denli yalın, korkusuz, şeffaf bir sevgiye inanamazdı. İnsanların başını döndürür, tedirgin ederdi bu denli karşılıksız, bu denli koşulsuz bir yakınlık...

Bir çıkarı yoksa bir insan bir insanı durup dururken neden böylesine severdi ki... Çünkü yüzyıllardır insanlar insanlarla değil, güvence ve çıkar umutlarıyla, beklentilerle, vaatlerle, mülkiyetlerle, gelecek duygusuyla ilişki kuruyorlardı...
Bunlar olmadan sevgi olur muydu? Sonra bu soru da kanıksanmıştı. Sürgünde olunduğu için kimse kimseye daha fazla güçlük çıkarmak istememişti. Susulmuş ve beklenmişti. Ve sonra sevgi çıkarın maskesi olmuştu. Sevgi çıkarın soytarısı, cana yakın hayaleti olmuştu...
Tuzağı olmuştu...
Bu yüzden bizim kimsesiz kadının yalın, sahici sevgisinin bu dünyada karşılığı yoktu. Çünkü insanları bir çıkar beklemeksizin sevdiği için bu hayatta hiçbir ilişkisi, hiçbir tanıdığı, hiç yakını olmuyordu...

Kimsesiz kadının zaten mülkiyeti yoktu. Korkuları yoktu, vaatleri, beklentileri yoktu...
Geleceği yoktu kimsesiz kadının.
Bu yüzden bu hayatın kurallarına teslim olan insanlarda korku dolu bir tiksinti uyandırıyordu... Çünkü insanlara, kaybettikten sonra bulma yeteneğini belki de ebediyen yitirdikleri o yalın, o sahici sevgiyi hatırlatıyordu... Bu yitiriş uzun zamandır artık bir acı değil, büyük bir korku uyandırıyordu insanlarda...
Şu an bu kimsesiz kadın belki de sevdiği biri tarafından öldürülmüştür, ya da çevresindeki korku dolu tiksinti çemberi artık tahammül edemeyeceği kadar daralmış olabilir...
Ama yine de çok umutsuz bir yer olarak düşünmeyelim bu dünyayı. Çünkü herşey ne kadar acımasız ve kötü olursa olsun, kimsesiz insanlar kısa bir süre de olsa yaşamak için burayı, bu dünyayı seçiyorlar...

şefkatin
belleğisin
sen

Tanıdın mı, fotoğraftaki topa uzak olan kızı,
o kızın da, arzu bahçesinden ayrıldığında
avuç avuç saçları dökülmüştür.
Bir dalgaya sarılana dek
burnu kanamıştır;
küçük yaz yolculukları gibi ağlamıştır,
ayışığı izi gibi...

Şimdi onu uyarıyor dünya
ölü gemicisini, arkadaşı melankoliyi,
gizli odasını
uyarıyor onu dünya:
"Zehirle yazgını aptalca bir aşk uğruna!"

Onun da üşümüştür hep omuzları
seninkiler gibi
üşüyen omuzların şefkatin belleğiydi...

derinliğine
kimse
sevgili
olamadı

Ahşap bir yalnızlıktı
okyanusun kalbine iz düşülen
en unutulmuş su birikintisi bile
ayna olmuştu özlemine

Yıpranmamış bir ipekle sarılmayı bekleyen
onca insafsız denizin kulağına
bekleyişini fısıldamıştın
kimbilir kaç sahipsiz yürek ağrısını
kaç imkansız hayatı kattın ona...

Bitmedi, der gibiydin, bitmedi
bu derinliğine sevgili olabilmek için
kalbine kazıdığın onca yitik anı...
Şimdi yalnızlığını üşütüyor,
beklenmedik sevinçler, serseri tesadüfler.
okyanusa bir deniz feneri daha katılıyor
düşlerinden.

Sis kalkarsa bunu herkes anlayacak,
sınırın hep öteki yakasındaydın sen.
hiç avcı olmadın, hiç elin kana bulanmadı.

Derinliğine kimse sevgili olamadı...

derinliğine
kimse
sevgili
olamadı

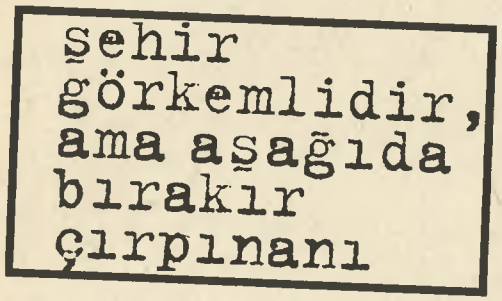

İçerden dışarı doğru sürüklenir hayat
yalnızlığa yalan sızar, yalana aşk
duyan bir el dokunmaz yaralı ruha
şehir görkemlidir, ama aşağıda bırakır
çırpınanı

Tuhaf bir yakınlıkla kırbaçlar kederi,
sadık bir dost olur yitirilen ses başucunda
duyan bir el yarayla ruhu tanıştırır
kasaba kasvetlidir, ama yukarda tutar yolcuyu

Karanlık gökyüzünü tehdit edince
içindeki sızı
kasabanın son ışığında görürsün
seni şehrin hayatından koparıp alan yüzü
yüz ki sana sevdalı bir anne gibi
sımsıcak bir ölüm gibi fısıldar
gir artık, etrafında dönüp durduğun acıya

O acının içinde kurtuluşun
O acının içinde kurtuluşun

Bitti artık, bitti
bulup bulup kaybetme oyunun...

Şehir görkemlidir, ama aşağıda bırakır
çırpınanı
kasaba kasvetlidir, ama yukarda tutar
yolcuyu

şehir
görkemlidir,
ama aşağıda
bırakır
çırpınanı

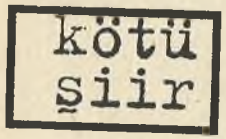

Kötü şiir yazdığım için soğuk çaylar
getirdiler bana
Önemli konuşmalarını bensiz yaptılar önem-
sediğim dostlarım
Kötü şiir yazdığım için aşk kırgını kadınlarla
sevişebildim ancak
Yürüyüşlere katıldım, cop yedim kafama, ama
adım geçmedi yine de gazetelerde

Kimseye kendimi anlatamadım, hep rutubetli
evlerde yaşadım
Çaresizliğim bile canlı yayına konuk olmadı
kanallarda
Hey, sen, dedi küstah bir ilgisizlikle
bankadaki kadın
Kalabalık otobüslerden aşağıya en önce ben
indirildim
Kötü şiir yazdığım için ayağımı deldi
paslı çiviler
Hep korktuğuma benzedim, uymadı
çorabımla pantolonum
Kötü şiir yazdığım için olmak istemediğim
yerde oldum hep
Baktırmadım sevme yetersizliğime,
hep kalbimi ihmal ettim
Kötülüklerim, gecenin ortasında kalakaldı
nedensiz vurulmuş bir hayvan gibi...

Kötü şiir yazdığım için dönüşemedi
bayağılıklarım soylu bir hüzne
Bir yardımım dokunur mu, diye ortaya çıktı-
ğımda, bir sen eksiktin, dediler, başları dertte
olanlar
Kötü şiir yazdığım için öfkesini benden aldı
herkes...
İyi şiir hep celladım oldu
Hiç gülümseyemediğim ona
Dünya gönülsüz sürgünüm oldu
Kötü şiir yazdığım için..

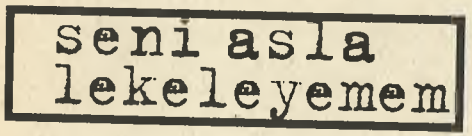

Seni asla lekeleyemem, çünkü
en derinimdesin,
buluşmak için çırpındığım o ta içimde.
seni asla lekeleyemem, çünkü
günlük, basit, sıradan hayatımda yoksun
yasakların geri çekildiği,
korkunun sustuğu
o saf anlarda beliriyor kalbin... kalbime...

Senin sana rağmen bir yüzün var
herkesin ilk aşkına benzeyen
beklemek kadar acı, anlamak kadar zor
nedensiz ölümlerin suskunluğu gibi
yok karşılığı yüzünün

Senin sana rağmen bir yüzün var
herkesin ilk aşkına benzeyen
yakınlaştıkça imkansız uçurumlar
nedensiz hayatların o büyük acısı gibi
yok karşılığı yüzünün

ISBN 975-348-092-X